



## OCENJUJEMO

### Gledališče

**Anton Pavlovič Čehov: Galeb**

**SNG Nova Gorica**

★ ★ ★ ★ ★

*Galeba* Čehova, zgodbe o medgeneracijskem klinču in neuspešnem ter osebno pogubnem iskanju novih form v umetnosti, ki ga na strani tradicije predstavlja uspešen in predvsem samovšečen starejši par, igralka Arkadina in pisec Trigorin, na drugi pa to obsojenost na uspeh z lastno zlo srečo in drsenjem še nižje zrcalita vročična in nesrečna umetniška začetnika Zarečna in Trepļjev, se Paolo Magelli, režiser-ski veteran, tokrat četrtič loteva najprej v kar se da sproščenem in počitnikovalskem ozračju. Ter v novem funkcionalnem prevodu Boruta Kraševca. Uvodni neuspešen nastop mladih kreativcev in inovatorjev spremlja glasbeni par, vokalistka Ivanka Mazurkijević in basist Damir Martinović - Mrle iz skupine Let 3, in imamo občutek, da je ekološko ali reistično igro Čehova z etično in elegično podkletnim naštevanjem živali, do katere dometa se režija ne opredeli, podkrepil s pravimi kreativci, temu primerno glasbeno mrakobnimi in iz povsem drugega vica; vizualno potegneta na dvojce s hotelskih teras – kostumografija je prispevek Lea Kulaša. Potem se vse skupaj zasuka v počitniško kratkočasje, v tem Magelli priključuje svoje *Letovišče* izpred nekaj let, kar nekaj je lascivnosti in predvsem vsakovrstnih poltenih ljubavnih trikotnikov, ki sodijo k poletni brezskrbnosti; malo telovadijo, se frotirajo in poskakujejo v kopalkah in na brisačah, požrtvovalno nastopi pes, tudi med stranskimi osebami, zdravnikom, oskrbnikom in njegovo ženo ter drugimi zaljubljenici se večino dogaja pod pasom, kjer je vse živo. Vendar nas na zaustavljeno rast opozarja že sugestivna scenografija Lorenza Bancija; oder na odru se razpre v razglednico z motivom Genove kot nekakšnim mediteranskim idealom toplih in brezskrbnih krajev, naokoli pa bori s prirezanimi vrhovi, brez možnosti rasti v višino, obsojeni na životarjenje. Kot močna metafora tistega, kar se bo zgodilo ob istem času čez dve leti, ne kot farsa, ne kot lahkoten posmeh ambicijam ujetih na podeželju in obsojenih na obrobnost in nepomembnost, temveč kot tragedija. V drugem delu, dve leti pozneje,

je stanje mračno in brezperspektivno, protagonisti oslabei in oboleli; zaradi nesrečne ljubezni in odklonilnega odnosa starejših in materine brezbriznosti se Konstantin, igra ga Nejc Cijan Garlatti, odstrani, Zarečna, ki jo odigra Urška Taufer, pride s sveta nazaj razsuta in obsojena na igranje v provinci, vmes je med njima nekaj napetih in do konca prignanih dialogov, večinoma se stvari zgodijo skozi pripoved in ne na odru. Gledamo zbežan konformizem in iz tega izvirajočo ironijo Trigorina (Matjaž Tribušon) ter afektirano glumatanje primadone in egoizem Arkadine (Ana Facchini); predvsem pa je zdaj namesto frivolnosti zaustavljena, stranske osebe, do zadnje vse izdelane in v igri požrtvovalne (Brane Grubar, Blaž Valič, Gorazd Jakomini, Helena Peršuh, Arna Hadžialjevič in Matija Rupel), večinoma v igralskih duelih ali igrajo frontalno, sede in na rampo; v teh dveh letih že dodobra obrušene in malo tudi okrušene, v svojem hotenju zablokirane pojave so do konca razvile predispozicije, ki v tej igri z bolj skiciranimi zapleti in ljubezenskimi prepleti ne vodijo nikamor, razen v opustošenje in sentimentalno ubitost.

**MATEJ BOGATAJ**